

picasa_albumid=5846347623950390385



Poticaj za naš projekt stigao je na satu prirode i društva. Učili smo o Turopolju i obiteljskim zadrugama i zašto su one postojale. Taj dan nam se pružila prilika da naučimo filcati vunu. I ideja je rođena.

Baka Sertić, iz Like, poslala nam je vreću oprane vune. Vunu treba iščešljati, ali nismo znali kako, a nismo imali ni čime. Mateo je rekao da njegova baka ima greben i da dolazi u Goricu u ponedjeljak.

Dogovorili smo da baka dođe nama u školu i pouči nas kako se i što proizvodilo od vune.

S bakom Bjelicom Grujić dogovorili smo sastanak u knjižnici (da se ona ne mora penjati do naše učionice) i rad je počeo.

Na veliku plahtu stavili smo vunu i razvlačili ju rukama da ju oslobodimo od ostataka grančica i druge nečistoće, a ujedno ju i malo rastresemo. Svidjelo nam se raditi, jer smo mogli usput i pričati, a saznali smo i kako su se nekada mladi zabavljali i družili.

Kada smo dovoljno vune pripremili, baka je uzela greben i još više iščešljala vunu. Oveći smotuljak tako počešljane vune stavila je na preslicu i uz pomoć vretena počela presti tanku nit vunenog konca. Nismo imali vremena čekati da baka isprede svu vunu koju je stavila na preslicu, pa je ona uzela klupko vune koje je kod kuće isprela i pokazala nam kako plete

čarape. Čudesno ju je bilo promatrati kako to ona spretno radi.

Tada smo shvatili koliko truda i znanja treba uložiti da bi imali čarape i koliko ruku je moralo naporno za njih raditi.

Sutradan došla je Matea Medić i poučila nas kako se filcanjem vune izrađuje zvončić. Svidio nam se i taj rad. Možda i naše roditelje naučimo ono što smo mi naučili.

Baš je dobro znati da ne moraš biti bespomoćan i ovisan u svemu o drugome.